

ISMERJÜK MEG A SZENTSÉGEKET!

Az a szándékunk, hogy hónapról hónapra végigvesszük a szentségeket. Egyrészt, hogy magunk pontosan értsük, mi velük Isten terve, másrészt, hogy mások kérdéseire tudjunk válaszolni, másoknak tudjunk segíteni.

AZ ÚJJÁSZÜLETÉS SZENTSÉGE – A KERESZTSÉG

1. Bevezetés

A szent keresztség az egész keresztény élet alapja, a lelki élet ajtaja és kapu a többi szentségekhez. A keresztség által megszabadulunk a bűntől, és mint Isten fiai születünk újjá, Krisztus tagjai leszünk, betestesülünk az Egyházba és részeseivé váltunk az Egyház küldetésének.

2. A keresztség az Egyház történetében

a/ A szentség rendelése

Jn 3,5 Bizony, bizony mondom neked: ha valaki nem születik vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába.

Mk 16,16 „Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözül!”

Keresztelési parancs „Menjetez tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, és kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!” (Mt 28,19-20)

c/ A katekumenátus

A keresztényüldözések hatására a II. századtól hosszú, 2-3 éves felkészülés (katekumenátus) után lett valaki az Egyház tagja. Lépcsői:

A prekatekumenátus: az illető megismerte a keresztény közösséget, s ismerkedni kezdett a hittel.

A katekumenátus: Az illetőt felvették a hitjelöltek közé, s megtanulta a keresztény hit alapigazságait, tapasztalatot szerzett az imádság gyakorlatában. A felkészülés során a keresztény közösség egy kiválasztott tagja, mint kezes (sponsor) segítette őt. Fontos volt, hogy a hitjelölt ne csak megismerje a hitet, hanem belenőjön a keresztény közösségbe. E felkészülés 1-2 évig tartott.

d/ A gyermekkeresztelés

A VI. századtól lett általános a gyermekkeresztelés, amit gyakorlati okokból vezettek be: a szülők szerették volna, ha a gyermekek is, akik velük együtt részt vettek a közösség életé-

ben (imádságok, együttlétek) tagjai legyenek az Egyháznak. Ebben az esetben a szülő tett hitvallást, s ígéretet, hogy a hit szerint neveli a gyermekét; s a kezes (sponsor) helyett a keresztülő vállalta, hogy ebben segítséget nyújt.

e/ A jelen

Ma – miután megszűnt a keresztény társadalom, s egy elvilágiasodott korban élünk – ismét nagyon gyakoriak a gyermekkeresztelés mellett a felnőttkeresztelések is. A gyermekkeresztelés esetében a szülő tesz hitvallást és ígéretet a gyermek hit szerinti nevelésére; felnőttkeresztelésnél pedig a jelölt megismeri a hit igazságait és kapcsolatba kerül a keresztény közösséggel, amelynek tagja kíván lenni!

3. A keresztség értelme és kegyelme – a szeretés tükrében

a/ A keresztség jele – Krisztus pecsétje. Jelzi, hogy ahhoz tartozunk, aki értünk meghalt, aki drága árat fizetett üdvösségünkért

b/ Isten ígéje – Atyánk szól hozzánk, beszél Önmagáról és rólunk, feltárja az élet és az örök élet útját

c/ Katekumenek olaja – Jézus – aki mindhaláláig hú maradt - erőt ad a gonosz elleni küzdelemben

e/ Keresztségi fogadalom – Ellene mondunk a gonosznak, s megvalljuk a Szentháromság Egy Istenben való hitünket, akinek nevében megkeresztelnek minket. Az Atya gyermekei, a Fiú testvérei és a Lélek templomai leszünk!

f/ Alámerítés/leöntés – Latin Egyházban e háromszoros leöntést a keresztlő e szavai kísérik: „N., én, megkeresztellek téged az Atya, és a Fiú, és a Szentlélek nevében.” A keleti liturgiákban a kelet felé fordult katekumennak mondja a pap: „Isten szolgája, N., megkereszteltetlek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében”

g/ Krizmával való megjelölés – A szentség által Istenhez tartozó, számárra lefoglalt személyek leszünk. Kereszténnyé, Krisztus követőivé leszünk, aki egy személyben fölment Pap, Próféta és Király.

h/ Fehér ruha – Lelkünk megtisztult a bűntől, s beöltözünk Krisztusba: “Krisztust öltöttétek magatokra” (Gal 3,27).

i/ Égő gyertya – Krisztus a világ világossága legyőzte bennünk a bűn sötéttségét, s az Ő fényében járva eljuthatunk az örök életre. Ugyanakkor a gyertya emlékeztet arra is, hogy a hitnek világoskodnia kell ebben a szellemi-lelki sötéttségben, árasztania kell a szeretet melegét ebben a szeretetlenségtől gyakran didergő világban. Őrizni és ápolni kell a hitet, mert ha ezt nem tesszük meg, az csak pislákol vagy elalszik!

Felföldi László plébános

Imádság

Mindenható Isten, Ki Egyszülött Fiaid halálába és feltámadásába történő keresztelkedésünk által kivezettél minket a régi bűnös életből, add, hogy új életre születve igazul és szentül éljünk mindenkor a mi Urunk Jézus Krisztus a Te Fiaid által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben mindörökkön örökké! Amen.

AZ ÉN KERESZTSÉGEIM

Senki ne lepődjön meg a cím többes számán: Természetesen engem is csak egyszer kereszteltek meg. Drága szüleim magától értetődő módon gondoskodtak arról, hogy mind a három fiuk a Krisztus gyermeke lehessen, még pedig pár hónapos korunkban. Mint ahogy közülünk a legtöbben, akik még csecsemők voltak keresztelkedésük idején, természetesen semmire sem emlékszem, annál inkább emlékszem viszont azoknak a szentségeknek az első vételére, amelyekben a keresztség nélkül nem részesülhettem volna: az első szentáldozásra, a bérmlásomra és házasságkötésünkre.

A keresztség szentségének misztériumát tudatosan mélyen meghatóva akkor éltem át, amikor gyermekeimet, majd unokáimat keresztelték. Ha játszani szeretnék a szavakkal, úgy mondanám, hogy a gyermekeink titokban lettek Krisztus titokzatos testének részévé, hiszen egy olyan korban születtek (1972 és 1982 között), amikor ezt nem feltétlenül verte

mindenki nagydobra, így mi sem. A valóban csöndes és szűkkörű szertartásokban viszont megkaptuk azt az erőt, hogy gyermekeinket tisztességes és istenfélő felnőttekké tudtuk nevelni.

Az Úr részesített minket abban a boldogságban is, hogy immár nyolc unoka serteper-tél körülöttünk. Mindegyikük keresztelője úgy vésődött belénk, hogy valóban megérez-tük kegyelmének kiáradását a Szent Anna Székesegyházban, a Szent László Plébánián, a mi templomunkban és a kis balatonszemesi árpádkori kápolnában egyaránt. Külön örö-münkre szolgált még, hogy gyermekeink egymást hívták meg keresztszülőknek. Ahogy ezeken az alkalmakon némiképpen homályos tekintettel végignéztam az Úr oltára előtt álló három nemzedéket, azt éreztem, hogy a ke-resztség szentsége által kaptuk meg földi éle-tünk legszebb ajándékait.

Feleségem nevében is: Lieli Pál

... AZ Ő NYOMDOKAIN JÁRVA

„Máté, volna-e kedved vállalni a kántori szolgálatot a Megtestesülés templomban?” Ez a meglepő kérdés fogadott engem augusztus végén, és néhány nappal később már az orgonapadon ültem és játszottam. Ugyanilyen váratlan kérés volt számomra az is, hogy írjak néhány sort magamról ebbe a lapba, és őszintén meg kell valljam, ez talán még nehezebb is, mint a zenei szolgálat.

Szegeden születtem, Budakeszin nőttem fel, és most Debrecenben élek. Részint még tanuló vagyok, hiszen a Debreceni Egyetem Zene-művészeti Karán a kóruskarnagy mesterképzés

elvégzése után még egyházzenei tanulmányaim végére nem tettem pontot, reményeim szerint jövő tavasszal teszem le az államvizsgát. Itt még olyan tanároktól tanulhatok, mint Dr. Karasszon Dezső, Tóth Anikó, Dr. Dobiné Dr. Jakab Hedvig vagy Kovács Szilárd. Emellett azonban már dolgozó embernek is mondhatom magamat, ugyanis a Debreceni Kodály Kórusba felvételt nyertem, mint a basszus szólam felállású tagja. Azt sem hallgathatom el, hogy a Debreceni Református Nagytemplom Gyüle-kezeti Kórusának másodkarnagya is vagyok, és emellett még több debreceni kórus munkáját is segítem.

REFLEXIÓ

Még ma is intenzíven él bennem az emlék, mikor Laci atya először mutatta meg nekem a Megtestesülés Templomot, és azt sem felejttem el, ahogyan a Hívek akkor fogadtak, befogadtak engem. Számomra mind lelki, mind szakmai szempontból meghatározó volt ez az együtt töltött kilenc év.

Először is köszönöm Laci atyának azt a támogatást, amely az Ő elfogadó szeretetéből fakadt: akkor is hitt bennem, hitt a közös célban, amikor talán maga más eszközöket alkalmazott volna. Kántorként a papság oldaláról ezt az együttműködő bizalmat kívánom minden kollégámnak.

Köszönöm a híveknek, hogy lélekből és szívvel énekeltek! Egy egyházzenei számra nincs annál felemelőbb, mint amikor a zenei szempontból rábízott gyülekezet értékes anyaggal fennhangon dicsóíti az Urat. Soha nem felejttem el, utolsó szolgálati napomon hogy zengett a templom!

Azt feltétlenül tudni kell – bár igyekeztem szakmailag a maximumot kihozni magamból, és ezáltal a hívekből is, összegzésként mégis elmondhatom –, többet kaptam, mint amennyit adni voltam képes. Mit is? Egy közösséget: barátokkal, igazi keresztényi viszonyulásokkal, a betegségem alatt türelmes és segítő kezeket, és még sorolhatnám. Úgy gondolom, ezzel az érzéssel nem vagyok egyedül, és pont ez az, ami a krisztusi közösség sajátossága: a „rendszerbe” valami plusz jön be kívülről, vagy inkább belülről.

Bár mindez közös erőfeszítés eredménye, mégis mindnyájan tudjuk, hogy ennek a folyamatnak Laci atya a fő mozgatórugója. Isten áldja Őt és a templom egész Hívó Közösséget!

Kovács Szilárd

Mindazonáltal a templomi szolgálat nagyon is fontos része életemnek. Talán emlékezhetnek is, hogy ezen a helyen is szolgáltam már, mint Pilátus, vagy mint Evangélista a virágvasárnapi vagy nagypénteki passióban, hála Kedvesné Herczegh Mária és a Schola Incarnationis kórus invitalásának. Velük együtt én is hiszek a mondásban: aki énekel, az kétszeresen imádkozik.

Egy hosszú folyamat elején állva remélem, hogy dolgomat jól végezvén legalább töredékét elérem annak, amit kiváló kántorunk, Kovács Szilárd itt véghezvitt. Az ő nyomdokain járva, Isten segítségét és az Önök bizalmát kérve, maradok tiszteletteljes szolgáljuk,

Náray Máté

NE FÉLJETEREK, CSAK HIGGYETEREK!

Szentírást olvasva, Isten szavát hallgatva, tapasztalhatjuk, hogy Jézusnak mennyire fontos volt a közösség, milyen hangsúlyt fektet a közös agapékra, a közösségben eltöltött időre. Isten látja, és a Biblián keresztül tudomásunkra is adja, hogy nekünk, embereknek is erre szükségünk van. Még akkor is, ha sokszor ezt másként érezzük, másképpen látjuk. Emberi mivoltunkból adódóan, életünkben mennyi mindent másképp látunk, másképp érzünk, mint Isten? – Pedig Isten szeret bennünket, jót akar nekünk. Szeretetét, jószágát sokszor az embertársainkon keresztül is szeretné közvetíteni felénk. Ezért szükséges számunkra, hogy embertársainkkal találkozzunk, keressük, és meglátva bennük az Istentől jövő szeretetet.

Erre a találkozásra egy kiváló alkalom volt, a Szentírás vasárnapján megtartott közösségi nap, de nevezhetnénk családi napnak is, amelyet 160 résztvevővel, csodálatos naposítást tölthettünk el.

Reggel ünnepi szentmisével kezdtünk, ahol együtt örvendezhettünk az Eucharisztia szentségében azokkal is, kik más elfoglaltság miatt, nem lehettek egész nap velünk. A Szentmisét gazdagította, közösségünk nagyszámú jelenléte, a gyerekmegőrző zsvivájának jövőnkre nézve való utánpótlása, a szolgáltatokat vállaló szolgálata, és azt hiszem, hogy még sokáig sorolhatnám.

A Szentmise csúcspontjában az Eucharisztia ünneplésében, megláthattuk azt, ami bennünket összefogásra, összetartozásra és kitartásra bátorít és biztat, hogy Jézus Krisztus által egy közösség legyünk. Útmutatóként a Szentírást adta nekünk Isten, az "Élet Könyvét", vagy, ahogy egy plébániai munkatársam mondta, „használati útmutatót”, ami megmutatja nekünk, hogy éljük életünket, hogy az Istennek tetsző legyen. Azt hiszem, hogy nem véletlen az, hogy a szentírás vasárnapja egybeesett a közösségünk napjával.

A szentmise végén, Laci atya meghívott és bátorított mindenkit egy közös ebédre, amit Ő

viccesen fogalmazott, a pap főztjének elfogyasztására. Ugyan sok bátorítás nem volt szükséges, mert valamennyien bízunk benne, hogy egy jó lelkipásztor, nagyon finom, nagyon jó pástor-tarhonyát tud főzni. Aztán a humoros témáktól egészen a csoportok jövőjét érintő témákig, minden előkerült. És itt nem a pletyka folyt, amiről Ferenc pápa az elmúlt napokban azt mondta, hogy a kereszténységet tiporja, hanem az önátadás. Egymásnak átadtuk az időnket, figyelmünket, gondolatainkat, elképzeléseinket, aggodalmainkat, mindennapi életünk örömeit, küzdelmeit és sok olyan dolgot, ami találkozás nélkül nem tudtunk volna megtenni. De nem csak mi felnőttek találkoztunk, hanem gyermekeink is. Egyik anyuka elmondta, hogy számára mindig fontos volt, hogy gyermeke ebben a közösségben találjon barátokat. De ahhoz, hogy az említett anyuka gyermeke barátokat ebben a közösségben találja meg, el kellett jöjjön, többször kellett találkozozzon, ezzel a közösséggel.

Mi felnőttek is így vagyunk. Minél több időt töltünk közösségünkben, annál jobban megérezhetjük a közösség erejét, részesei lehetünk annak örömeiben és gazdagságában. Lehet, hogy sokszor kevésnek, sokszor kicsinek érezzük magunkat a közösséghez.

Egy tarhonyaszem is nagyon kicsi. De sok kicsi tarhonyaszem összekeverésével, most is finom ebéd készült. „Laci atya finom ebédet készített.”

Úgy érzem, hogy ezen a napon is testileg, lelkileg jóllakva, életünk tartalmát gazdagítva adhatunk hálát Istennek, áldást kérve Tőle közösségünkre.

„Azokat vagyunk hivatottak szeretni, akiket Isten a mai napon rendelt mellénk.

Ők számunkra Isten jelenlétének jelei.

Lehet, hogy mi más személyiségeket válogattunk volna össze, akik talán kedvesebbek, értelmesebbek lennének.

Vizsont őket, akik tényleg itt vannak,

Isten ajándékozta nekünk és választotta ki számunkra.” (Jean Vanier)

Pécsi József

MUNKATÁRSI TOVÁBBKÉPZÉS

2013. szeptember 20–22. Napkor.

Szép, napfényes őszi délután indultunk el Napkor felé, mely a 3 napos munkatársi továbbképzés helyszíne volt. A képzésről nem volt konkrét információ, de a résztvevők névsora alapján, és plébánosunk értéktételeiben bízva tudtuk, hogy izgalmas hétvégének nézünk elébe. A képzés vezetői: Kató-Bellavics Ágota és diakónus férje, Kató Csaba voltak. Ők a Budai Ciszterci Szent Imre Plébánián foglalkoznak hitoktatással, gyermek és felnőtt csoportokat vezetnek. Már a bemutatkozás során érezhető volt az a közvetlen és bensőséges hangvétel, mely előadásait az egész hétvégén jellemezte. A vacsorát követően, gyors teremrendezés után, mindenkinek lehetősége nyílt arra, hogy az Ágota által asztalra helyezett képes kártyákból válasszon, és ezen keresztül mutassa be a plébánián végzett feladatait. Ágota és Csaba szinte azonnal megtanulta a kb. 30 résztvevő keresztnevét és már így szólítottak bennünket. Másnap reggeli dicsérettel indítottuk napunkat, Csaba értékes és figyelmes vezetésével nagyban segítette a ráhangolódást az egész napi feladatokra. Az első foglalkozáson a megterésről, a megtért ember személyiségjegyeivel ismerkedtünk meg, majd nagyon látványos képi elemek által Isten fegyverzete tárult a szemünk elé: az üdvösség sisakja, a megigazulás páncélja, az igazság öve, a lélek kardja, a hit pajzsa és a készség saruja. A közösség fontossága is kiemelésre került, hiszen az egység phalanxként védi a tagjait. Elhangzott a legfontosabb célunk csoporttól függetlenül: megtérésre vezetni! Csaba előadásában ismerkedhettünk meg Barnabás, mint az első igazi hálózatépítő koordinátor személyiségével, munkásságával. Sokakat mélyen érintett életünk térképével való szembesülés: eddigi életünk eseményeit kellett térképhez hasonlóan elhelyezni. A szeretet útjának megismerésével rádöbbenhettünk mennyi állomása és buktatója van egy kapcsolat kialakításának, legyen az párkapcsolat vagy egy közösség építése. Izgalmas feladatot kaptunk a nap végére: csoportunkat kellett bemutatni 1 év múlva vers, naplóbejegyzés, forgatókönyv, jegyzőkönyv által. A másnapi reggeli dicséretben Szent Máté evangelistáról emléztünk meg. Fontos és sok segítséget adó előadást hallottunk a plébániai közösség változásairól, melyeket kiscsoportos beszélgetésekkel egészítettünk ki. A találkozókat keretbe foglalta az első nap megismert kártyákból való újbóli választás, most viszont a feladatok bemutatása volt, mit kaptunk a képzéstől, miben változtunk a hétvége által. Zárásként szentmisében fejezhetjük ki hálánkat az Úrnak a rendkívül hasznos előadásokért. Búcsúzóul sokan személyesen mondtak köszönetet Ágotának és Csabának a ránk áldozott időért.

Fájó szívvel, de lélekben megerősödve intettünk búcsút az erdőszáznak.

Bíró Szabolcs és Annamária

EZERÉVES ENGESZTELÉS A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN

Mészáros Domonkos OP atya, a Megtestesülés templom megálmodója, a Szent László Plébánia volt plébánosa országos Engesztelő Mozgalmat hirdet: „Legyünk engesztelő kövek!”

Államalapító Szent István királyunknak nemcsak keresztény hitünket, hanem legnagyobb égi pártfogónkat, a Magyarok Nagyszonyát is köszönhetjük. Szent István felajánlása nyomán lett Magyarország Regnum Marianum, Mária engesztelő országa, ami a történelem során folyamatosan visszaköszön. Nem véletlenül adott az Árpád-ház a keresztény Európának több szentet, mint a korabeli uralkodóházak együttesen(!), nem véletlenül létesült a Kárpát-medencében száznál is több Mária kegyhely, és nem véletlen, hogy a trianoni békeszerződéssel hazánkban „keresztre feszítették”.

A magyarság engesztelő hivatását és Isten terveiben való szerepét Kovacsics Mária Natália nővér (1901-92) magán kinyilatkoztatásai nyomán ismerhetjük meg jobban. A Szűzanya és Jézus által Natália nővér látomásaiban kért Világ Királynője Engesztelő Kápolna építése 1944-ben kezdetét vette a budai Normafánál, azonban a történelem közbeszólt. Az építkezés félbeszakadása után 1947-ben maga Mindszenty József bíboros-hercegprímás tett le egy második alapkövet, miután egy teológiai bizottsággal kivizsgáltatta a nővér látomásait, és hitelesnek találta azokat. Mindszenty apostoli áldását adta a kibontakozóban lévő engesztelő mozgalomra és a kápolnaépítésre, azonban a 20. század viharai mára már az ismételt letett alapkő is eltűnt a helyéről.

Örvendetes hír, hogy a Szűzanya kérésének megvalósulására végre mégis lehetőség kínál-

kozik, ugyanis az Engesztelő Kápolna építése helyet kapott a Normafa 2013 júliusában közzétett fejlesztési tervében. Ugyancsak hatalmas előrelépés, hogy hosszas keresés után idén augusztusban sikerült megtalálni a Kápolna alapjait, csaknem 2 méternyi törmelék, egy tűzrakó hely, és legalább 6 évtizedes fák alatt. Alleluja! A Kápolna megépüléséhez és a hozzá kapcsolódóan megígért kegyelmek kiadásához azonban nem elég csupán a kőműves munka, feltétlenül szükséges az is, hogy mi magunk legyünk az engesztelés építőkövei. A Kápolna, illetve az engesztelő lelki háttér szükségessége napjainkban nem kevésbé aktuális, mint 70 évvel ezelőtt.

Mészáros Domonkos OP atya arra hív mindannyiunkat, hogy élő kövekként vegyük ki részünket a magyar engesztelésből, hogy nemzetünk egy élő „engesztelő kápolna” lehessen. Hiszen az engesztelés Istentől rendelt állandó élethivatásunk, és mint engesztelő nemzet felelősök vagyunk nemcsak országunkért, hanem az egész világot. Ahhoz tehát, hogy a Normafánál létesítendő Engesztelő Kápolna ne „homokra épüljön”, az engesztelésnek először a lelkekben kell megvalósulnia. Hatalmas megtiszteltetés, hogy maga Isten kér fel bennünket az engesztelő lelkületre, hogy abban magunk és egymás üdvösségét hordozzuk, és így az Ő munkatársai lehessünk. Imádkozzunk minden nap a magyar engesztelés ügyéért és az Engesztelő Kápolna megvalósulásáért!

Bővebb információk:

<http://www.vilagkiralynoje.hu/> és
<http://megtestesules.info/irgalmassag/>

Első szombati szentmise a Normafánál, az Engesztelő Kápolna leendő helyszínén

IRODAI ÓRÁK: Minden hétköznap intézhetik kedves híveink ügyeiket (keresztelés, házasságkötés, temetés, szentmise) a plébánián. **Ügyfélfogadási Idő:** munkanapokon délután 15-18 óra között. **Plébános:** Felföldi László, Tel.: 30/9855-640, E-mail: plebanos@megtestesules.axelero.net **Irodavezető:** Kalocsainé Abuczki Erika, Tel.: 30/852-8539 **Munkatárs:** Gajdos Zsuzsanna, Tel.: 30/573-6577 Tel.: 52/535-735 e-mail: iroda@megtestesules.axelero.net **Honlap:** <http://megtestesules.info>

A MEGTESTESÜLÉS PLÉBÁNIA HÍR HARANG KIADVÁNYA. Kiadja a Megtestesülés Római Katolikus Plébánia Hivatal. 4032 Debrecen, Borbíró tér 9. (levélcím: 4015 Debrecen, Pf. 74.) **Felelős kiadó:** Felföldi László Tel.: 06 30 9855-640 E-mail: plebanos@megtestesules.axelero.net **Szerkesztette:** Rác Jánosné E-mail: raczne75@gmail.com

KÖNYVESPOLCRA

FERENC PÁPA KÜLDETÉSE – KÖNYVBEMUTATÓ BUDAPESTEN

Út a tangótól a Vatikánig alcímmel és Bójte Csaba atya előszavával jelent meg Matthew E. Bunson kötete az Akadémia Kiadónál. A könyv bemutatására szeptember 20-án este 7 órakor került sor az Alexandra Pódiumban. Bójte Csaba atya a helyszínen dedikálta a kötetet.

Idézet a könyv borítójáról: *Végre fel szállt a fehér füst, és nem sokkal ezután az új Szentatya megjelent a Szent Péter téren várakozó 150 000 zarándok és a tévézők százmilliói előtt. A messi Argentínából érkezett egyszerű és közvetlen ember köszöntötte a sokaságot. Kedves és barátságos szavaival az első pillanatban megnyert mindenkit magának.*

Ferenc pápa sok szempontból „első”: az első pápa, aki jezsuita szerzetes, az első az amerikai földrésről, és az első, aki Itália leghíresebb szentjének nevét vette fel. Hozzátehetjük még: az első, akit szinte az egész világ azonnal lelkes bizalmába fogadott.

Édesapja Olaszországból bevándorolt, négygyermekes vasúti munkás volt, ő maga tevékeny és élénk társági életet élő fiatal ember, aki vegyésznek tanult, mielőtt egyházi pályáján elindult volna. Jezsuita szerzetesként a politikai és gazdasági katasztrófa sújtotta tömegek párfogója, a szegények és elesettek barátja, a rábizottak hűséges pástora lett. Sohasem szédítették az egyre magasabb egyházi pozíciók, még Buenos Aires érsekeként is egyszerűen csak Jorge atyának szólították.

Ferenc pápáról még most is aránylag keveset tudunk, de ez az életrajz pontos és érdekes képet rajzol életéről, gondolkodásáról és az őt pápává választó konklávé tevékenységéről.

A könyv magyar kiadásához, Bójte Csaba testvér, a dévai Szent Ferenc Alapítvány vezetője írt előszót. A kiadó közreműködésével a kötetet megvásárló olvasók példányonként 120 forinttal támogatják az alapítvány céljait.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír